

ства; визнання фермерського господарства неплатоспроможним (банкрутом); якщо не залишається жодного члена фермерського господарства або спадкоємця, який бажає продовжити діяльність господарства. Рішення про припинення діяльності фермерського господарства приймає власник у разі: реорганізації або ліквідації фермерського господарства; якщо не залишається жодного члена фермерського господарства або спадкоємця, який бажає продовжити діяльність господарства у порядку, встановленому законом; банкрутства фермерського господарства.

Земельні та майнові правовідносини у фермерському господарстві. Згідно зі ст. 12 Закону України "Про фермерське господарство" землі фермерського господарства можуть складатися із: земельної ділянки, що належить на праві власності фермерському господарству як юридичній особі; земельних ділянок, що належать громадянам – членам фермерського господарства на праві приватної власності; земельної ділянки, що використовується фермерським господарством на умовах оренди.

Література

1. Про фермерське господарство: Закон України від 19 червня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. –2003. – № 45, Ст.363.
2. Аграрне право України: Підручник / За ред. О.О.Погрібного. – Київ, 2004. – 448 с.

УДК 346

Войта Я.М.,
курсант,

Національний університет ДПС України, м. Ірпінь
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГОСПОДАРЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

На даний час нашій державі нажалі не вистачає досвіду правового регулювання господарської діяльності, хоча вона намагається створити сприятливе середовище для розвитку та функціонування ринкової економіки.

Проблемам функціонування системи господарського законодавства присвячена значна кількість праць українських та іноземних науковців,

зокрема, таких, як: С.М. Братуся, В.І.Борисової, В.І. Васильєва, О.М. Вінник, В.Д. Широкова, В.С. Щербини та багатьох інших дослідників.

Норми господарського права як загальні правила поведінки суб'єктів господарських відносин функціонують завдяки своїй нормативній формі – формі нормативних актів. Саме у формі нормативних актів норми господарського права приймаються, вивчаються і застосовуються, тобто функціонують як загальні обов'язкові правила в господарській діяльності. Відповідно господарське законодавство загалом можна визначити як систему нормативних актів, які згідно із законом є інституційними джерелами господарського права. Основними джерелами господарського права є саме закони (кодіфіковані, не кодифіковані) та інші нормативні акти. Такі форми права, як звичай, судовий прецедент, у цій сфері застосовуються рідко [4, с. 197].

Серед основних проблемних питань формування та функціонування господарського законодавства України, можна визначити такі :

– господарський кодекс України виступає посередником між цивільним і господарським законодавством. Безпосереднє посередництво проявляється в тому, що він поступово втрачає свої функції та позиції. Господарський кодекс України входить поступово в тінь, останнім часом не знаходить практичного застосування в господарській та судовій практиці, навчальному процесі;

– велика кількість нормативних актів, які на практиці вже давно не актуальні і потребують певних змін, адже, велика кількість законів, прийнятих Верховною Радою України є беззмістовними, а отже марними;

– у господарському законодавстві накопичується значна кількість застарілих положень, що призводить до неможливості ефективної реалізації норм господарського кодексу;

– корумпованість судової системи, призводить до неможливості ефективного застосування господарського законодавства, в процесі вирішення судових спорів.

Перелік проблемних питань у сфері господарського законодавства безкінечний і коло цих питань буде розширюватись з існуванням людства та нових технологій, у зв'язку з чим є нагальною потребою розв'язання порушених проблем.

Для запобігання погіршення стану реалізації норм господарського права був прийнятий ряд заходів. В січні 2003 року був прийнятий Господарський кодекс України – єдиний, компактний та цілісний юридич-

ний документ ринкової економіки. Не дивлячись на існуючі недоліки, цей документ виконує дуже важливі функції: закріплює основи та порядок правового регулювання державно-господарської діяльності, визначає шляхи та напрямки господарської трансформації, забезпечує ефективну реалізацію державних реформаторських процесів, закріплює правопорядок в господарських відносинах. Кодекс замінив численне, різноманітне та суперечливе господарське законодавство, став основоположним комплексним документом по регулюванню економічних правовідносин в будь-якій сфері господарювання, полегшив суб'єктам господарської діяльності реалізацію статутної діяльності [2, с.9].

Автор, пропонує способи вирішення основних проблем стосовно господарського законодавства, а саме :

- вдосконалити господарське законодавство, особливо господарський кодекс звернувши увагу на його зміст;

- усунути множинність нормативних актів, регламентуючих одне й те ж питання. Господарський кодекс України здебільшого визначає основні засади діяльності в різних сферах господарювання. Для врегулювання окремих форм, сфер та етапів господарювання існує ціла низка спеціальних законів України. Крім того, в даний час в Україні діє понад 130 законів і величезна кількість інших нормативно-правових актів, що регулюють окремі питання господарської діяльності [3, с. 356]. Закони України "Про зовнішньоекономічну діяльність", "Про інвестиційну діяльність", "Про режим іноземного інвестування", "Про лізинг", "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг", "Про інноваційну діяльність" тощо;

- уніфікувати існуючі норми, привести їх у співвідношення з нормами господарського кодексу України;

- зменшити корупційний процес в судових органах, а саме підвищити контроль під час розгляду господарської справи.

Отже, необхідно постійно виявляти й усувати недоліки, прогалини і помилки у визначенні перспектив і напрямів розвитку основи господарського права. Потребує врахування історія і реальність національного господарювання, його особливості, менталітет українського підприємця.

Література

1. Господарський кодекс України від 03 лютого 2013 р. (зі змінами і доповненнями) // Офіційний сайт Верховної Ради України.[Електрон-

ний ресурс]. – Режим доступу: – <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.

2. Коростей В.І. Трансформація господарської норми права // Збірник тез Всеукраїнської науково-практичної конференції "Господарсько-правове, цивільно-правове та фінансово-правове забезпечення розвитку сучасної економіки України". – Донецьк. 2008. – 241 с.

3. Опришко В. Ф., Шульженко Ф. П., Шимон С. І. та інші. Правознавство: Підручник / За заг. ред. В. Ф. Опришка, Ф. П. Шульженка. – К.: КНЕУ. – 2003. – 767 с.

4. Щербина Н.А. Господарське право України: Підручник для самост. вивч. дисц. – К.: Знання. – 2009. – 470 с.

УДК 346.5 (043.2)

Волгогонова Д.Ю.,
студентка,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корчак Н.М., к.ю.н., доцент

СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ "ПРАВО НА УЧАСТЬ У ТОВАРИСТВІ" ТА "ПРАВО НА ЗАСНУВАННЯ ТОВАРИСТВА"

Право на участь у товаристві та право на заснування товариства безпосередньо пов'язані між собою. Маючи значну схожість, названі права, тим не менш, є різними. Передусім слід виходити з розмежування такої категорії учасників товариств, як засновники й ті особи, котрі у подальшому набули права участі у товаристві. Правове становище засновників дещо відрізняється від правового становища інших учасників (членів, акціонерів). Вони несуть додаткові обов'язки, при чому один перед одним, а не перед товариством, на етапі його створення. Можна навіть стверджувати, що вони найбільш зацікавлені особи, оскільки саме їх стараннями досягнуто результат – створено товариство[1]. При створенні непідприємницьких товариств та кооперативів договір не укладається, й те, що на цій стадії складання відносин (начала корпоративних відносин) особи часто вже вкладають майно, формуючи первісний статутний капітал. Отже, ці відносини мають організаційний і майновий характер.